

Més estrelles que grans de sorra

Tant de bo no em semblassis tot tu, tantes vegades, un interrogant perdut

Foto: Theophilos Papadopoulos

La teva mirada (<http://www.catorze.cat/noticia/2270/teu/mon>) és diferent de la dels altres. Com ho diria, mires però no mires. Els teus ulls sovint són en un altre lloc on jo, per molt que ho intenti, no puc arribar.

Si nedés recte, on arribaria? Després del port, què hi ha? I després? I després? T'omples el puny d'aquesta sorra que crema. Se t'escapa entre els dits. Aprofites i la vas escampant sobre la cama, somrius perquè et fa pessigolles. Què penses? Vaig escoltar no sé on que hi ha més estrelles que grans de sorra. No pot ser, oi?

Tant de bo la vida et donés resposta a totes les preguntes que dius, i a les que et calles. Tant de bo no em semblassis tot tu, tantes vegades, un interrogant perdut. Que de cop es desperta i em deixa entrar un moment en el seu món: Saps què, Gemma? Com més saps, t'adones que menys saps: no s'acaba mai. Vés a saber d'on ho has tret, però sí. Et dono tota la raó.

Hi ha un mirador de fusta al mig de la platja. El vigilant no hi és. Puc pujar-hi? Vés, però vigila. Una escala. Ara pugues un peu. T'atures i em mires. Ara l'altre. Allargues el braç. Els teus vint-i-un anys s'enfilen. La boca oberta, les celles s'encorben. Arribes a dalt. T'has enlairat per sobre dels flotadors, de les barques i de les tovalloles. Ara el teu mar és més ample que el meu.

Tanques un ull, per enfocar amb el que deixes obert. Davant les teves parpelles castanyes ajuntes dos dits per mesurar. En aquest petit centímetre que hi queda al mig, m'hi veus. Esquifida, de lluny. Aixeques l'altra mà, com qui alça una bandera. També et saludo. I si algú ens veu, que digui el que vulgui, que nosaltres ja ens entenem.

Tu vols saber on comencen i on s'acaben les coses. Si hi ha tantes estrelles com sorra. Veure com de petita es pot fer la realitat. I per això te n'allunyes, perquè et càpiga tota sencera dins del palmell. Baixes del mirador. Tornes al meu costat.

Quan em pregunten com ets, què fas, mai sé què els hauria d'explicar: el que et fa diferent o el que t'igualava a mi. És cert que, a vegades, et tinc al davant i em costa entendre el que portes a dins. Però això, Jaume, també em passa amb els altres. I sí, encara que visquem entre distàncies, sempre caminem l'un al costat de l'altre. Així, de tant en tant, trobem alguna resposta: des del teu cel improvisat has vist que, darrere del port, encara hi ha més mar.